

lt

Laiškas 2024-iesiems

Keliauti kartu

Per pastaruosius 18 mėnesių mūsų Taizé bendruomenė išgyveno tikėjimo nuotyki. Su partneriais iš daugelio judėjimų, bendruomenių ir organizacijų priklausančių skirtingoms krikščionių bažnyčioms ruošėme „Dievo tautos susitikimą“, pavadintą „Kartu“¹. Nuo jautė, kurią išsakė brolis Alois² atidarant Sinodą skirtą sinodiškumui Katalikų Bažnyčioje aptarti, ruošiantis „Kartu“ paskatino mus labiau įsiklausyti į kitus, ieškoti dovanų, esančių įvairiose Bažnyčios grupėse, taip pat tarp geros valios žmonių visuomenėje.

Šv. Petro aikštėje, Romoje, vykusi ekumeninė maldos vigilija subūrė virš 20 skirtingų Bažnyčių vadovų, pakviestų popiežiaus Pranciškaus, o taip pat 16-osios Vyskupų Sinodo Generalinės asamblėjos dalyvių ir 18 000 žmonių iš viso pasaulio, įskaitant 4000 jaunuolių, atvykusių į Romą savaitgalio programai ir priimtų vietinių parapijų. Tuo pat metu, vienijantis su vykusia vigilija, žmonės būrėsi maldai ir 222-ose skirtingose pasaulio vietose.

Žvelgdami atgal, kaip galime suprasti šią patirtį? Kaip tai atveria ateitį krikščionims keliauti kartu? „O jūs nesivadinkite 'rabi', nes turite vienintelį Mokytoją, o jūs visi esate broliai“ (Mt 23, 8), sakė Jėzus. Argi ne visi krikščionys, broliai ir seserys, yra suvienyti bendrystėje, kuri yra tokia tikra, nepaisant savo netobulumo? Argi tai ne Kristus, kuris kviečia mus ir atveria naują kelią mums, kaip bendrakeleiviams, eiti su Juo pirmyn, kartu su gyvenančiais mūsų visuomenės paribiuose? Šioje kelionėje, suvienijančiame dialoge, norime prisiminti, kad mums reikia vienas kito ne tam, kad primestume savo nuomonę, o kad prisidėtume prie taikos mūsų žmonių šeimoje.³

Dėkodami už šį augantį bendrystės jausmą galime atrasti varomąją jėgą reikalingą įveikti šiandienos iššūkius, tokius kaip žemės pagalbos šauksmas ir žmonių šeimą ardanti poliarizacija. Per susitikimą ir abipusį klausymąsi keliaukime kartu, kaip Dievo tauta.

Ką mums reiškia iš naujo atrasti kitų klausymąsi? Ar esame pasiruošę suprasti išreikštas baimes, o ne jas atmesti?

Keliaudamas iš Romos į Taizé, sustojau Liublianoje, Slovėnijos sostinėje ir 46-ojo Taizé Europos jaunimo susitikimo vietoje⁴, idant susitikčiau su tarptautine pasiruošimo komanda, kurią sudaro jaunų savanorių komanda, Taizé broliai, Šv. Andriejaus seserys bei draugai iš Slovėnijos. Šis apmąstymas tema „Keliant kartu“, daugiausia yra tų dienų pokalbių vaisius.

Dėkoju savo broliams, žmonėms, prisidėjusiems prie šios žinutės paruošimo ir visiems, kurie kartu jungsitės į šią kelionę.

Su šilčiausiais linkėjimais,

¹ Ši vigilija įvyko 2023 m. rugsėjo 30 d. Daugiau informacijos rasite adresu together2023.net

² Brolis Alois, Taizé prioras nuo brolio Roger mirties 2005 m. rugpjūčio 16 d. iki 2023 m. gruodžio 2 d. Kaip galėtume išreikšti jam savo dėkingumą už šiuos 18 metų buvimą Bendrystės tarnu mūsų bendruomenėje, už jo nuolatinę ekumeninę pastangą ir troškimą visada ieškoti solidarumo su žmonėmis, kuriems reikia pagalbos?

³ Kaip Dievas kreipiasi į mus, kai susiduriame su kančiomis, kurias sukėlė konfliktai Ukrainoje, Palestinoje ir Izraelyje, Afganistane, Mianmare, Pakistane, Haiityje, Nikaragvoje, Sudane ir daugelyje kitų šiuolaikinio pasaulio vietų?

⁴ Nuo 2023 m. gruodžio 28 d. iki 2024 m. sausio 1 d.

Liublanoje girdėjau kažką sakant: „Šiandien benamystė visuomenėje nėra vien materialų namų klausimas. Daugeliui tai vidinė realybė. Tačiau vidinio saugumo paieškos kartais taip pat gali sukelti minčių, kurios tik labiau izoliuoja“. Kažkas kitas paklausė: „Jei keliamume kartu, kiek mums reikia tarpusavio sutarimo, kad galėtume pradėti kelionę? Kyla pavojus, kad tuščios frazės slepia tai, kad mes tiesiog toleruojame kitą. Bet kai atsiveriame dialogui, rizikuojame“. Kur mus veda šie klausimai?

Klausytis

Kiekvieno dialogo centre yra klausymasis. Mozė kalbėjo Dievo tautai: „Shema Yisrael“ – „Klausykis, Izraeli!“ (Ist 6, 4) ir šiais žodžiais buvo pavadinta jų kasdienė malda. Po keleto amžių Šv. Benedikto⁵ regula prasidėjo žodžiais „Klausykis įdėmiai“.

Klausymasis yra meilės darbas. Klausymasis yra kiekvieno pasitikėjimu grįsto santykio šerdyje. Nesiklausant mažai kas gali augti ar vystytis. Joks santykis negali funkcionuoti be to. Kai kitų klausomės beatodairiškai, suteikiame jiems erdvės būti. Taip įgaliname juos išreikšti tai, ką jiems reikia išreikšti, kartais net tai, ko negalima pasakyti žodžiais.

O klausymosi šerdyje yra tyla⁶. Šventasis Raštas mums duoda daug to pavyzdžių. Elijas sutinka Dievą švelniame tylos vėjelyje, o ne žemės drebėjime, audroje ar ugnyje (1 Kar 19, 11-13). Marija, Mortos sesuo, sėdi prie Jėzaus kojų ir jo klausosi (Lk 10, 39)⁷. „Tu davei man suprasti“, sako sena biblinė malda (Ps 40, 7).

Šiandien dažnai susidaro įspūdis, kad pasiseka tam, kuris šaukia garsiausiai. Atrodo, kad smurto aplink vis daugiau ir net nebežinome į kurią pusę suktis. Bet Dievas niekada nėra smurto⁸ kūrėjas ir nenaudoja prievartos. „Klausausi, ką Dievas, VIEŠPATS, kalba; jis skelbia ramybę savo tautai“ (Ps 85, 9).

Argi ne klausymasis ir bandymas suprasti kitą yra kelias į priekį? „Imlį širdis“ (1 Kar 3, 9) nepadaro mūsų paklusniais ar negalinčiais paprieštarauti neteisybei, ji kaip tik leidžia mums priimti drąsius ir kūrybiškus sprendimus, įsišaknijusius mūsų giliausiuose įsitikinimuose, kur Dievas yra arčiau nei drįstume tikėtis...

Keliauti

Kai keliamume per gyvenimą, esame turistai ar piligrimai? Ar keliamume tik tam, kad stebėtume viską iš šono, ar visgi mumyse yra vidinis troškulys, vedantis mus į priekį? Piligrimas, net ir nematydamas galutinio taško, kiekviename kelionės žingsnyje ieško prasmės, intuityviai jausdamas kryptį. Bet kelias be tikslo gali tapti beprasmiu klajojimu⁹.

Kai taip nutiks, ar prisiminsime Jėzaus žodžius „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas“ (Jn 14, 6)? Keliauti kartu su juo reiškia laikyti šias tris tikroves kartu. Jėzaus asmenyje yra kelias kuriuo einame, galime pasitikėti tuo, ką jis sako, ir jis mus veda į tokią pilnatvę, apie kokią net nesvajojome.

Jėzus nei vieno neatskyrė nuo savo kelionės. Įsišaknijęs bendrystėje su Dievu, jis dalinosi gyvenimu su visais, kas pas jį atėjo, su teisiaisiais ir neteisiaisiais. Jis atpažino Dievo buvimą tuose, kurie yra visuomenės pakraščiuose, nusidėjėliuose ir atmetuosiuose, ir netgi tuose, kurie nebuvo iš jo tautos. Jėzus davė tai, ką turėjo, ir gavo iš tų, kuriuos sutiko. Tai kėlė iššūkius jo gyvenimui, ir dažnai jį praturtindavo.

Argi Jėzus, romios ir malonios širdies¹⁰, nekviečia ir mūsų į šį kelią? Ar mes esame pasiruošę ieškoti nuolankumo dovanos¹¹ priimant tai, ką kiti gali mums duoti šioje kelionėje?

Keliamas kartu yra Bažnyčios ir visuomenės gyvenimas. Tačiau kiekvienam žmogui reikia erdvės išreikšti savo kūrybiškumą ir idėjas. Visgi jos duotos tam, kad jomis

⁵ Šventasis Benediktas Nursietis (480 m. – 547 m.) buvo Vakarų vienuolijos tėvas. Jo parašyta regula buvo priimta visoje Europoje kuriantis vienuolynams ir turėjo įtakos daugeliui vėlesnių vienuolijų regulų.

⁶ Vigilijos „Kartu“ metu popiežius Pranciškus kalbėjo apie tylą: „Šį vakarą mes, krikščionys, tylėjome prieš San Damiano kryžių, kaip mokiniai, klausantys priešais kryžių, Mokytojo sostą. Mūsų tyla nebuvo tuščia, tai buvo akimirka, kupina tikėjimo, lūkesčių ir pasirengimo. Triukšmo pilname pasaulyje mes nesame pratę prie tylos; iš tiesų kartais mes su tuo kovojame, nes tyla verčia mus susitikti Dievą ir save. Tačiau tai yra žodžio ir gyvenimo pamatas (...) Tyla bažnytinėje bendruomenėje leidžia broliškai bendrauti“.

⁷ Daugelyje kultūrų sėdėjimas prie kažkieno kojų arba pėdų lietimas yra būdas tą žmogų pagerbti. Ką mums galėtų reikšti sėdėjimas prie Jėzaus kojų?

⁸ Jėzaus mirtis ant kryžiaus mums parodo, kad Dievas yra su kenčiančiaisiais ir niekada nėra kančios autorių pusėje. Jėzus verkė mirus jo draugui Lozoriui; ir jo prisikėlimas parodo mums, kad mirtis ir kančia niekada netars paskutinio žodžio.

⁹ Kartais, dėl įvairių priežasčių, išgyvename tokias akimirkas, kai nebeamatome jokio tikslo. Būna akimirky, kai turime susitaikyti, jog esame niekieno žemėje.

¹⁰ Žr. Mt 11,30. Kai mūsų širdis tampa švelnesnė, ar tai nėra ženklas, kad einame su Jėzumi? Meilės priešingybė yra ne pyktis ar neapykanta, o širdies kietumas.

¹¹ Nuolankumas neturi nieko bendra su paklusnumu ar pažeminimu. Atvirkščiai, tai reikalauja didelės vidinės jėgos ir niekada nesugriauna žmogaus dovanų ar savybių.

¹² „Vienintelis būdas pažinti mūsų istorijas yra pažinti žmones ir tada jie gali papasakoti istoriją. (...) Istorijos, o ypač dainos, padeda mums prisiminti. Štai kodėl aš pasakoju istorijas ir dainuoju savo adnyamathanha kalba, nes tai padeda man prisiminti, kas aš esu. Tai padeda man prisiminti, kad esu sukurta pagal Dievo paveikslą ir kad Dievas kaip Kūrėjas sukūrė viską. Ir aš tai prisimenu“. Aunty Denise Chapman, Adnyamathanha vyresnioji ir Jungtinės pietų Australijos protestantų bažnyčios pastorė. Iš knygos Yarta Wandatha © 2014 Denise Chapman.

dalintumėmės, kad galėtume kartu kurti mūsų gyvenimą Bažnyčioje, žmonių šeimoje. Gitaros stygos yra viena šalia kitos, bet tik kai grojama visomis iš karto išgaunamas gražus garsas...

Būti su kitais

Ne visada lengva būti kartu su kitais. Kiekvienas mūsų turime žaizdų. Kartais sužeidžiame vienas kitą.

Būti su žmonėmis reiškia jų klausytis. Skirti jiems laiką ir vietą pasidalinti savo istorija¹². Klausytis - tai priimti kitus jų skirtingume. Galime nepritarti ar net turėti kitokią pasaulėžiūrą. Pribloškiantis dalykas, kuris mus ištinka klausantis kitų, leidžiant jiems pasidalinti savo istorija, tai mūsų bendro žmogiškumo atradimas. Skirtumai nėra tokie dideli, kaip įsivaizduojame. Vienybė skirtingume išties yra įmanoma¹³. Galbūt norintys sekti Jėzumi, bus apstulbinti atradę, kad vienybė, esanti Dieve ir Kristuje (Jn 17, 21-23) viršija mūsų lūkesčius.

Tačiau kai kiti mums sako, kad jie yra sužeisti, ar net kad mes juos sužeidėme, ar išdrįsime priimti jų žodžius į širdį? Lengvai galime pulti į saviginos mechanizmus. Tada nustojame klausytis, bandome apsaugoti save ar savo pažiūras. Argi širdies atjauta nereiškia būti pasirengus priimti kito kančią rimtai? Galbūt kartais kentėjimas kartu atveria kelią, kur galime būti kartu, net jei nesame pasirengę palikti tos kančios praeityje¹⁴.

Kartais turime žengti žingsnį atgal. Tokiomis akimirkomis galime pavesti save Šventajai Dvasiai ir prašyti Dvasios išmokyti mus visko, ką turime žinoti.¹⁵ Tai reiškia būti pakankamai nuolankiais neprimesti savo idealų, bet priimti kito žmogaus indėlį.¹⁶

Turime niekada nepamesti vilties¹⁷. Apaštalas Paulius, anksčiau priešinęs, o vėliau buvęs persmelktas amžinos Prisikėlusio Jėzaus meilės, užtikrina mus, kad Dievo meilė buvo išlieta mūsų širdyse mums duotos Šventosios Dvasios (Rom 5,5). Galime remtis šiuo švelniu buvimu net kai jo neįsivaizduojame. Ar tada mumyse atgims pasitikėjimas, nors ir trapus, suteikiantis pakankamai šviesos, kad galėtume žengti kitą žingsnį kartu su Dievu ir su mums patikėtais žmonėmis?

Likti su Dievu, likti su kitais

Kelionei reikia laiko, net viso gyvenimo, kaip ir klausymuisi reikia laiko, kad santykiai augtų. Galbūt būtent čia ir atsiranda kantri ištvermė ir ištikimybė.

Keliauti su kitais, keliauti su Dievu. Daugumai mūsų šios dvi realybės yra neatskiriamos. Mums reikia abiejų¹⁸.

Kaip iš vynmedžio augančias šakeles Jėzus kviečia mus pasilikti jame, kaip jis pasilieka mumyse (pgl. Jono 15). Pasilikti reiškia tai, kas tęsiasi laikui bėgant. Iš mūsų prašoma ne tik momentinio įsipareigojimo, bet išlikti jame visą gyvenimą. Tik išlikę galime toliau augti ir duoti vaisių.

Koks tai vaisius? Vėliau Jėzus sakė „Mylėkite vienas kitą kaip aš jus mylėjau. Nėra didesnės meilės kaip gyvybę už draugus atiduoti“. Eiti šiuo keliu reiškia prisiimti riziką atiduoti viską tam, kad sektume Jėzų, ir visiškoje laisvėje mylėtume iki galo. Evangelinė meilė nėra tiesiog susižavėjimas, o savęs dovanojimas kitiems. Tai yra mūsų gyvenimo kelionė, per kurią mes iš tarnų tampame Kristaus draugais.

Vaisiai gimsta iš pilnavertiškai gyvenamų gyvenimų. Jie auga natūraliai kai pasiliekame Kristuje ir gyvename pagal jo gyvenimą, tarsi šakelės imančios gyvybę iš vynmedžio. Galime atrasti džiaugsmo pilnatvę kai priimame Evangelijos iššūkį. Ar esame tam pasiruošę?

¹³ Žr. Pastorė Anne-Laure Danet: „Skilimai nėra tas pats, kas įvairovė. Mes kalbame ne apie Bažnyčių įvairovę. Tai normalu, netgi būtina, nes atsivėlytiama į atitinkamas mūsų tapatybes: kultūrinę, istorinę, socialinę, etninę, seksualinę ir kt. Jei šios tapatybės yra antrinės, nes Kristuje „nėra nei žydo, nei graiko; nėra nei vergo, nei laisvojo; nėra nei vyro, nei moters“ (Gal 3, 28), jos egzistuoja ir būtent jose įkūnytas tikinčiųjų buvimas. Nuo to momento, kai jos lieka antraeilės, jos tampa turtais, leisdamos tam tikrą poringumą. (...) Tapatybės ne niveluojamos, o stiprinamos ir tobulinamos neatskiriant, (...) o priešingai, kitame atpažįstant Šventosios Dvasios dovanas ir veikimą. Taigi jos leidžia sukurti bendrą tapatybę. Tai dar vienas žingsnis ekumeniniame judėjime, kuris nuo vienybės įvairovėje (atmetant visas vienodumo formas) perėjo prie vienybės sutaikytoje įvairovėje. (Versta iš „La diversité en Église, de la division à l'enrichissement mutuel“, Contacts, Revue Française de l'Orthodoxie Nr. 282, 2023 m. balandžio–birželio mėn.)

¹⁴ Žr. Šv. Maksimas Išpažinėjas; „Parodykime vieni kitiems užuojautą ir nuolankumą gydykime vieni kitus“. (Asketiškas gyvenimas, 41)

¹⁵ Ekumeninės maldos vigilijos „Kartu“ metu kreipėmės į Šventąją Dvasią senovine malda „Adsumus Sancte Spiritus (Stovime prieš tave Šventoji Dvasia)“, kuria nuo seniausių laikų buvo meldžiamasi prieš ekumeninius susirinkimus, prašant Šventosios Dvasios parodyti kelią. Žr. <https://tinyurl.com/Adsumus>

¹⁶ „Dievo karalystė“ nėra idealios vizijos objektas, bet yra išisakijusi „tikrovėje“. ... Vizija, kuri nėra išisakijusi šio pasaulio tikrovėje, yra iliuzija. Iliuzijų sukuria negebėjimas arba atsisakymas susidoroti su gyvenimo problemomis. Tai pabėgimas į nerealumo karalystę iš tikrovės pasaulio.“ Choan-Seng Song, Taivano teologas, Jesus and the Reign of God, Fortress Press, 1993, p. 77

¹⁷ Savo Apreiškimuose XIV amžiaus anglų anchoritė Julijona Norvičietė rašė: (Dievas) nori, kad žinotume, jog jis kreipia dėmesį ne tik į kilnius ir didingus dalykus, bet rūpinasi ir menkais ir mažais, žemais ir paprastais, tiek vienais, tiek kitais. Tai jis turi omenyje sakydamas: „Viskas bus gerai“, nes nori, kad žinotume, jog net menkiausias dalykas nebus pamirštas..

¹⁸ „Mūsų Dievo buvimas pajauta bus iškreipta, jei nematysime Dievo tikrovės savo artimo tikrovės atžvilgiu. Ir mūsų artimo tikrovės pojūtis bus iškreiptas, nebent žiūrėsime į Dievo tikrovę.“ Kosuke Koyama, japonų teologas, Water Buffalo Theology, Orbis Books, 1974, p. 91

Keliauti kartu šiandienos pasaulyje

Susidurdami su šiandienos iššūkiais ir mūsų pačių trapumu, kai kurie žmonės kartais jaučiasi benamiais. Matome sužalotą Dievo kūriniją, kurios dalis yra sužalota mūsų žmonių šeima. Kentėjimas gali būti perduodamas iš kartos į kartą tautose, kurios buvo išnaudotos ir žemintos. Žinome šeimas, kurios yra plėšomos konfliktų ir karo. Taip pat pripažįstame, kad yra žmonių, išpažįstančių Kristaus vardą Bažnyčioje ir mūsų Taizé bendruomenėje, kurie sugadino gyvenimą kitiems.¹⁹

Visgi ar nėra kvietimo šiuos iššūkius priimti kartu? Vienas afrikietiškas posakis moko: „Ėjimas kartu ilgą kelionę paverčia trumpa“. „Didžiojoje laukinių gyvūnų migracijoje“ tarp Serengeti ir Masai Mara parkų jaunikliai turi pasikliauti vyresniųjų stiprybe pereinant upę ir jos pakrantę. Ir mums taip pat pasitaiko atvejų, kada turime būti nešami. Arba išmokti priimti tai, kad esame nešami...

Ir kai susiduriame su tokiais išbandymais, galime išgyventi grožio, transcendencijos patirtis, kurios mums padeda atrasti tą kibirkštį, įkvepiančią mus iškelti su naujomis jėgomis²⁰.

Jėzaus prisikėlimo dieną du jo draugai išvyko iš Jeruzalės, kur jis buvo nužudytas (Lk 24, 13-35). Bet jiems beeinant, prie jų prisijungė nepažįstamas žmogus. Vėliau, jiems susėdus prie stalo, jie suprato, kad su jais buvo Jėzus. Nepažįstami žmonės gali mums padėti įžvelgti Kristaus buvimą ir dar kartą suvokti, kad jis visada yra su mumis.

„Nebijokite“, jis šnabžda mums į širdis, „Esu su jumis iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28, 20). Ar klausysime šio pažado?

Nors jaučiamės menki ir neturtingi, ar išdrįsime ir vėl leistis į kelionę, tik ne vieni, o kartu su kitais, vieni kitus praturtindami, kaip raugas įmaišytas į miltus (Mt 13, 33)?

¹⁹ Žr. „Tiesos išaiškinimas“ adresu taize.fr/en_article26170.html. Pripažįstame, kad tai yra nuolatinis mokymosi procesas, kurio metu išklausome nukentėjusiuosius, pripažįstame jų kančias ir darome viską, kad visiems būtų užtikrinta saugi aplinka.

²⁰ Šventasis Augustinas iš Hipono: „Vėlai pamilau tave, groži, toks senas ir toks naujas: vėlai pamilau tave. Ir matai, tu buvai viduje, o aš buvau išoriniame pasaulyje ir ten tavęs ieškojau, ir būdamas neįaukioje būsenoje pasinėriau į tuos sukurtus dalykus, kuriuos tu padarei. Tu buvai su manimi, o aš ne su tavimi. (...) Tu palietei mane, ir aš degu, kad pasiekčiau tavo ramybę“ (Išpažinimai 10.27.38)

Savanoriauti Taizé

Susitikimai Taizé yra įmanomi dėl grupės jaunų savanorių: 18–29 metų merginų ir vaikinių. Taizé jie laukiami ilgesniam laikui – nuo kelių savaitių iki metų. Norime su jais pasidalinti tuo, kas svarbiausia mūsų bendruomenės gyvenime:

Kartu... melstis

Tai, kas vyksta Taizé nebūtų įmanoma be trijų bendrų maldų, be to, maldos dėka savanoriai padeda mums kartu priimti visus atvykusius.

Kartu... gyventi bendruomenėje

Kartu kurti nedidelę laikiną bendruomenę su jaunimu iš visų žemynų, iš skirtingų bažnyčių, besidalinant mūsų įvairovės turtais.

Kartu... tarnauti kitiems

Sutikdami tarnauti, atversite galimybę į Taizé atvykti jaunimui. Jei norite sužinoti daugiau, žr. www.taize.fr/volunteering

Tęsiame savo kelionę kartu 2024 m.

2024 m. planuojami šie susitikimai:

- Tarptautiniai susitikimai Taizé ištisus metus, skirti jaunuoliams nuo 18 iki 35 metų (kada gali atvykti kitos amžiaus grupės žr. Taizé svetainėje)
- Didžioji savaitė ir Šv. Velykos Taizé nuo 2024 m. kovo 24 d. iki balandžio 7 d.
- Jaunųjų musulmonų ir krikščionių draugystės susitikimas 2024 m. liepos 7–12 d.
- Stačiatikių tikėjimo dalijimasis ir liudijimas 2024 m. rugpjūčio 4–11 d.
- Apmąstymų savaitė, skirta jaunuoliams nuo 18 iki 35 metų vyks nuo 2024 m. rugpjūčio 25 d. iki rugsėjo 1 d.
- Europos jaunų suaugusiųjų susitikimas 2024 m. gruodžio 28 d. – 2025 m. sausio 1 d. Miestas, kuriame vyks šis 47-asis Europos susitikimas, bus paskelbtas Liublianoje. www.taize.fr/dates